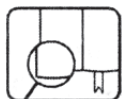

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
EDIȚIA INSTRUCȚORI

de Roy E. Gane și Teofilo Correa

ianuarie – februarie – martie
2021

Traducere: Denisa Olariu

©2020 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *Isaiah: "Comfort My People"*

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autor: Teofilo Correa

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Denisa Olariu

Lectura traducerii, adaptare: Florian Ristea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Redactare: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, Casa Bibliei, București, 2012.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White este indicat numărul paginii din original, care apare și în ediția electronică în română și în unele ediții tipărite, în text, între paranteze pătrate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GANE, ROY

Isaia / de Roy E. Gane și Teofilo Correa; trad.:

Denisa Olariu. - Pantelimon: Viață și Sănătate, 2020

ISBN 978-606-911-916-7

I. Correa, Teofilo

II. Olariu, Denisa (trad.)

Cuprins

„Mângâiați pe poporul Meu”	4
„Generația pierdută” și „milenialii”	6
1. O criză de identitate	11
2. O criză în conducere.....	23
3. Când lumea ta se prăbușește	34
4. Calea cea grea.....	45
5. Domn al păcii	56
6. Demascare și judecată.....	67
7. Înfrângerea asirienilor.....	78
8. „Mângâiați pe poporul Meu!”	89
9. Rob și Mântuitor	100
10. El va face ceva de neînchipuit	111
11. Manifestarea dragostei	122
12. Dorința neamurilor	133
13. Renașterea planetei Pământ	144
Program Radio Vocea Speranței	156
Program Speranța TV	158

„Mângâiați pe poporul Meu”

Din momentul în care au fost rostite pentru prima dată, cuvintele profetului Isaia au avut menirea de a fi gravate și întipărite în conștiința noastră. Sunt cuvinte de neuitat, nu doar pline de sens, ci și de speranță și de făgăduințe, cuvinte precum: „Dumnezeu este cu noi” (Isaia 7:14), „Căci un Copil ni S-a născut” (Isaia 9:6), „Orice vale să fie înălțată” (Isaia 40:4) și: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Cuvintele dau naștere la imagini, la ecouri. Cuvintele nepotrivite și meschine dau naștere la imagini slabe și meschine. Cele puternice, nobile și bine gândite dau naștere la imagini puternice și nobile și la ecouri răsunătoare și înviorătoare. Bineînțeles, aceasta explică motivul pentru care cuvintele lui Isaia sunt atât de grăitoare și înviorătoare pentru noi, chiar și după douăzeci și șapte de secole.

De exemplu, în poemul său despre Robul suferind (Isaia 52:13 – 53:12), Isaia apropie o imagine îndepărtată a lui Mesia, prezentând-o mai clar decât în orice alt loc din Vechiul Testament. Doar acest pasaj este suficient pentru a justifica denumirea lui ca „Profet al Evangheliei” sau „Evanghelistul Vechiului Testament”.

În plus, prorocia despre împăratul Cyrus, *în care acesta este menționat pe nume* cu un secol și jumătate înainte ca el să fi cucerit Babilonul (Isaia 44:28 – 45:6), este uluitor de specifică, până acolo, încât unii teologi au atribuit o mare parte din cartea lui Isaia unui „al doilea Isaia” de mai târziu, o născocire găunoasă a unora care nu sunt în stare să vadă dincolo de limitele intelectuale rigide ale imaginației omenești.

Având o combinație unică de imagini vii, echilibru și un ritm poetic fără asemănare, contraste dramatice în stilul lui Beethoven și o țesătură bogată de teme profunde, care se repetă într-un procedeu simfonic sofisticat al unei alcătuirii și evoluții continue, cartea inspirată a lui Isaia este o lucrare literară prin care sunt exprimate gândurile divine, gânduri care sunt mai înalte decât cele lumești așa cum sunt cerurile de înalte față de pământ (Isaia 55:9). Chiar și în

alte traduceri, unde jocurile de cuvinte și aliterațiile ebraice se pierd, cartea lui Isaia nu are seamăn în istoria literaturii, fie ea seculară sau sacră.

Cunoaștem cuvintele lui, atât de elocvente, de poetice, de emoționante și pline de putere, dar îl cunoaștem noi pe omul Isaia și lumea în care a scris, s-a rugat și a prorocit? A fost o vreme de mare pericol când crudul Imperiu Asirian a atins culmea puterii. Dar, și mai grav, oamenii din Iuda, poporul ales, se afundau mai mult ca oricând într-o stare de slăbiciune morală. Avariția și suferința se luptau pe străzi. În lupta lor pentru bogăție sau pentru supraviețuire, unii pufăiau aburii narcotici ai euforiei deșarte, în timp ce alții se uscau din dispera-re. Căutând să păstreze identitatea națiunii sale, Isaia a luat rămășița, care era într-o stare de negare, și a încercat să o ancoreze în realitate, făcând apel la cei din poporul său să privească la Dumnezeu lor, Sfântul lui Israel, Creatorul cerului și al pământului, Cel care îi cunoaște pe nume și care a promis că îi va izbăvi din foc, dar numai dacă ei vor asculta și se vor supune.

Isaia a fost consilierul regilor. Când firul subțire al descendenților rămășiței lui Dumnezeu a fost mărginit la o singură cetate, și aceea sortită să cadă în mâinile armatelor asiriene, cuvintele profetice ale lui Isaia l-au întărit pe regele Ezechia să aștepte minunea care era singura speranță a Ierusalimului (Isaia, capitolele 36 și 37). Dacă Ierusalimul ar fi căzut atunci, în loc să cadă în mâinile babilonienilor un secol mai târziu, politica asiriană de împrăștiere a popoarelor cucerite ar fi putut să șteargă identitatea națională a lui Iuda. Atunci nu ar mai fi fost niciun popor evreu din mijlocul căruia să Se nască Mesia, Mântuitorul lumii.

În acest trimestru vom privi la Isaia, la cuvintele sale, la vremurile în care a trăit, la necazurile lui, dar, cel mai mult, la Dumnezeu lui, la Dumnezeu care, atunci ca și acum, strigă cu glas tare către noi: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu” (Isaia 43:1).

Dr. Roy Gane este teolog adventist, este evreu, profesor de Vechiul Testament la Seminarul Teologic Adventist al Universității Andrews, Berrien Springs, Michigan.

„Generația pierdută” și „milenialii”

În cartea sa autobiografică, *Sărbătoarea continuă*, publicată în 1964, scriitorul Ernest Hemingway relatează despre o întâmplare semnificativă, pe care i-a povestit-o autoarea Gertrude Stein. S-a petrecut după Primul Război Mondial, într-un atelier parizian, unde aceasta își dusese mașina la reparat. Proprietarul, un francez din generația veche, nemulțumit de modul cum un tânăr lucrător de-al său reparase mașina, i-a zis acestuia: „Sunteți cu toții o generație pierdută!” Terminând de povestit întâmplarea, Gertrude Stein a continuat, adresându-i-se lui Hemingway: „Asta ești tu. Asta sunteți voi, toți tinerii care ați luptat în război. Voi sunteți o generație pierdută!”

Inițial, denumirea a fost atribuită acelu grup de autori, poeți, artiști, muzicieni americani expatriați, care, în anii 1920, au decis să se mute la Paris, în căutarea unei culturi mai bogate sau în încercarea de a scăpa de puritanismul și comercialismul în creștere din Statele Unite (anumite cărți circulau liber la Paris, în timp ce la New York erau cenzurate sau arse). Ulterior, demografia a aplicat-o celor născuți între 1883 și 1900, care au atins maturitatea în timpul războiului sau după. Cunoscută din operele celor mai faimoși reprezentanți ai ei (Gertrude Stein, Sylvia Beach, Ezra Pound, T.S. Elliot, F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway), acea generație a fost deziluzionată de ororile războiului, martoră la ceea ce considera a fi fost moartea fără sens a unui număr atât de mare de oameni și afectată de depresia economică ce a urmat. Au fost considerați „pierduți” din cauza traiului decadent și confuz în privința rolurilor tradiționale ale bărbatului și femeii, din cauza respingerii tradițiilor (inclusiv religioase) ce aparțineau generației mai vârstnice și a incertitudinii lor cu privire la viitor, care îi făcea să acționeze fără scop, uneori chiar nesăbuit, concentrându-se pe un stil de viață hedonist și pe acumularea de bogăție. *Marele Gatsby* a fost unul dintre ei.

Faptul că aceste trăsături ni se pot părea izbitor de actuale nu înseamnă că ne-am întors în timp, ci doar că generația „milenialilor” – o clasificare pe care William Strauss și Neil Howe au monetizat-o încă din 1987, pentru cohortele născute între 1981 și 1996 și ajunse la maturitate după trecerea în noul mileniu – se comportă în mod asemănător. Aproape aceleași stereotipuri negative

sunt folosite pentru a-i descrie: se afirmă că le lipsește identitatea și tradiția (se spune că sunt generația „cea mai puțin religioasă” din ultimele șase decenii), că sunt nesiguri cu privire la viitor, că sunt delăsători, obsedați de propria persoană și de drepturile care li se cuvin. La acestea se adaugă și rezultatele unor studii sociologice, care arată că rata căsătoriei lor este de două ori mai scăzută decât a părinților lor, că mai mult de jumătate dintre milenialii licențiați nu plănuiesc să aibă copii, că au cea mai înaltă rată a împrumuturilor studentești, dar și a șomajului, că sunt nativi digitali și, în consecință, își duc viața mai mult în mediul virtual ș.a.m.d. Dacă cei din „generația pierdută” consumau mult alcool, milenialii folosesc și substanțe psihotrope, ca o altă formă de escapism.

Aceștia sunt oamenii care compun societatea actuală și cărora trebuie să le împărtășim Evanghelia. Ei nu sunt doar „cei de afară”, ci sunt și din familiile noastre, din bisericile noastre, sunt copiii și tinerii cărora vrem să le transmitem credința și tradițiile adventiste autentice, care le pot da identitatea spirituală pentru a nu fi deziluzionați ca majoritatea celor ca ei. Asemenea celor din „generația pierdută”, mulți sunt expatriați (Spania, Italia, Anglia etc.) nu numai în căutarea unei vieți diferite, ci și în încercarea de a evada dintr-o mentalitate pe care n-o pot împărtăși.

Un fapt interesant: la fel ca „generația pierdută”, a celor care nu acceptau că sunt „pierduți”, ei resping clasificarea lor ca „mileniali”, considerându-o disprețuitoare. Ei au speranța că vor face față provocărilor lumii actuale și că vor reuși să se ridice deasupra acestora. Crezul „generației pierdute” este înregistrat în ultimele cuvinte scrise de Hemingway în romanul său *Soarele răsare din nou*, sub citatul Gertrudei Stein: „Voi sunteți generația pierdută!” – „Un neam trece, altul vine, și pământul rămâne veșnic în picioare. Soarele răsare... din nou!” (Eclesiastul 1:4,5).

Însă, dacă „generația pierdută” doar și-a exprimat speranța prin cuvintele Bibliei, actuala generație ar putea s-o găsească efectiv, prin întoarcerea la Cuvântul lui Dumnezeu, la Mântuitorul Isus Hristos. Căci aceasta este promisiunea Domnului: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui...” (Maleahi 4:2).

*Florian Ristea,
Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea Personală*

NU UITAȚI:

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al Școlii de Sabat se poate bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun venit, chiar și musafirii!
2. Fiecare poate să-i încurajeze pe ceilalți, povestindu-le despre un răspuns primit la rugăciune sau o activitate misionară în care a fost implicat(ă).
3. Fiecare le poate împărtăși celorlalți nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, ca să se roage împreună pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Putem dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică!
2. Este de dorit ca fiecare să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția!
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări, poate menține vie viața spirituală!

MISIUNE (5-10 minute)

- ...
1. Dezbaterea studiului se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic!
 2. Fiecare grupă poate planifica o activitate misionară în care să se implice toți membrii.
 3. Știrile video ale Școlii de Sabat, care pot fi descărcate și vizionate accedând adresa de internet: resurse.adventist.pro, conțin idei misionare valoroase, care pot fi aplicate!

LISTĂ DE RUGĂCIUNE

MĂ ROG pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

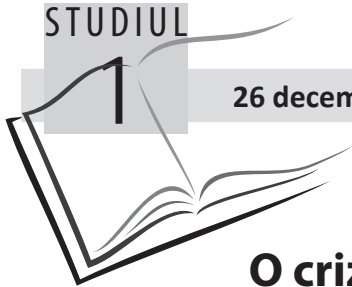
Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii. – *Sfaturi pentru biserică*, p. 113

IANUARIE	FEBRUARIE	MARTIE
1. Ezechiel 3	1. Ezechiel 34	1. Osea 2
2. Ezechiel 4	2. Ezechiel 35	2. Osea 3
3. Ezechiel 5	3. Ezechiel 36	3. Osea 4
4. Ezechiel 6	4. Ezechiel 37	4. Osea 5
5. Ezechiel 7	5. Ezechiel 38	5. Osea 6
6. Ezechiel 8	6. Ezechiel 39	6. Osea 7
7. Ezechiel 9	7. Ezechiel 40	7. Osea 8
8. Ezechiel 10	8. Ezechiel 41	8. Osea 9
9. Ezechiel 11	9. Ezechiel 42	9. Osea 10
10. Ezechiel 12	10. Ezechiel 43	10. Osea 11
11. Ezechiel 13	11. Ezechiel 44	11. Osea 12
12. Ezechiel 14	12. Ezechiel 45	12. Osea 13
13. Ezechiel 15	13. Ezechiel 46	13. Osea 14
14. Ezechiel 16	14. Ezechiel 47	14. Ioel 1
15. Ezechiel 17	15. Ezechiel 48	15. Ioel 2
16. Ezechiel 18	16. Daniel 1	16. Ioel 3
17. Ezechiel 19	17. Daniel 2	17. Amos 1
18. Ezechiel 20	18. Daniel 3	18. Amos 2
19. Ezechiel 21	19. Daniel 4	19. Amos 3
20. Ezechiel 22	20. Daniel 5	20. Amos 4
21. Ezechiel 23	21. Daniel 6	21. Amos 5
22. Ezechiel 24	22. Daniel 7	22. Amos 6
23. Ezechiel 25	23. Daniel 8	23. Amos 7
24. Ezechiel 26	24. Daniel 9	24. Amos 8
25. Ezechiel 27	25. Daniel 10	25. Amos 9
26. Ezechiel 28	26. Daniel 11	26. Obadia 1
27. Ezechiel 29	27. Daniel 12	27. Iona 1
28. Ezechiel 30	28. Osea 1	28. Iona 2
29. Ezechiel 31		29. Iona 3
30. Ezechiel 32		30. Iona 4
31. Ezechiel 33		31. Mica 1

O criză de identitate

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Veniți totuși să ne _____, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e _____, se vor face albe ca _____; de vor fi roșii ca _____, se vor face ca _____.” (Isaia 1:18)

Pierdut în țara uitării. Dacă mergi cu mașina pe un drum de țară din Irlanda, mărginit de garduri vii, te poți trezi cu drumul blocat de o cireadă de vaci care merg agale spre casă după o masă rumegată bine. Chiar dacă niciun proprietar de vite nu este cu ele, fiecare va merge la grajdul stăpânului ei. Va ști unde să meargă și cine îi este stăpânul.

Dacă un băiețel se rătăcește de mama lui într-un magazin și strigă: „Am pierdut-o pe mami!”, s-ar putea ca el să nu știe exact unde se află el sau mama lui, dar, dintre toate mamele care sunt în magazin, el va ști care este mama lui, este una singură.

Cu tristețe o spun, spre deosebire chiar și de vacile irlandeze (cu atât mai mult de băiețelul pierdut), iudeii au uitat că ei îi aparțineau Domnului, Dumnezeului lor din cer, și, astfel, și-au pierdut adevărata lor identitate de popor al legământului: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine” (Isaia 1:2,3).

Săptămâna aceasta vom analiza lucrarea lui Dumnezeu de a-Și restaura poporul.

Cartea lui Isaia se prezintă pe scurt prin identificarea autorului (fiul lui Amoț), a sursei soliei lui (o vedenie) și a subiectului (Iuda și capitala sa, Ierusalimul, în timpul domniei a patru regi). De asemenea, tema arată și cine sunt cei cărora se adresează profetul, și anume, poporul țării lui din timpurile în care a trăit el. Isaia li se adresează iudeilor, vorbindu-le despre starea și destinul lor.

Prin faptul că îi menționează pe regii în vremea cărora și-a desfășurat activitatea, Isaia restrânge audiența și leagă cartea de evenimentele istorice și politice ale unei anumite perioade. Acest cadru temporal ne îndreaptă către raportul din 2 Împărați 15–20 și 2 Cronici 26–32.

1. Care este esența mesajului din pasajul de mai jos? Ce spune Domnul? Cum a fost văzută această idee de-a lungul întregii istorii sacre? S-ar putea spune același lucru și despre biserica de astăzi?

Isaia 1:2 _____

Solia lui Isaia începe prin cuvintele: „Ascultați, ceruri, și ia aminte pământule” (compară cu Deuteronomul 30:19; 31:28). Domnul nu vrea să spună că pământul și cerul pot să audă și să înțeleagă, ci, mai degrabă, Isaia spune astfel pentru a accentua mesajul.

Când un împărat din Orientul Antic Apropiat, de exemplu, un împărat hitit, încheia un tratat politic cu un conducător inferior, el îi invoca pe zeii lui ca martori pentru a sublinia că orice încălcare a înțelegerii avea să fie în mod sigur văzută și pedepsită. Însă când Împăratul împăraților a făcut un legământ cu israeliții în zilele lui Moise, El nu S-a adresat altor zei ca martori. Fiind singurul Dumnezeu adevărat, El a făcut apel la ceruri și la pământ ca să împlinească rolul acesta (Deuteronomul 4:26).

2. Citește Isaia 1:1-9. Fă o listă a păcatelor lui Iuda și a urmărilor lor. De ce se făcea vinovat Iuda și ce s-a întâmplat? Ce speranță găsim în versetul 9?

- 3. De ce crezi că a folosit Isaia imaginea Sodomei și a Gomorei? Ce voia să sublinieze Domnul?**

Isaia 1:10 _____

- 4. Ce îi spune Domnul poporului Său? De ce a respins El închinarea care Îi era adusă?**

Isaia 1:11-15 _____

Mâinile care aduceau jertfe și se ridicau în rugăciune erau „pline de sânge”, adică erau vinovate de violență și de asuprire (Isaia 1:15; 58:3,4). Prin purtarea urâtă față de ceilalți oameni din poporul legământului, conducătorii manifestau dispreț față de Ocrotitorul tuturor israeliților. Păcatele împotriva fraților lor erau păcate împotriva Domnului.

Bineînțeles, Însuși Domnul instituisese sistemul lor de închinare (Leviticul 1-16) și desemnase Templul din Ierusalim ca locul cel mai potrivit pentru închinare (1 Împărați 8:10,11). Dar ritualurile au fost menite să funcționeze în cadrul legământului pe care Dumnezeu îl făcuse cu acești oameni. Legământul lui Dumnezeu cu Israel a făcut posibil ca El să locuiască printre ei în sanctuar. Așadar, jertfele și rugăciunile aduse acolo erau valabile doar dacă ei manifestau credincioșie față de Dumnezeu și față de legământ. Oamenii care aduceau jertfe fără să se pocăiască de faptele rele făcute față de ceilalți îndeplineau niște ritualuri false, mințeau. Prin urmare, jertfele lor nu doar că nu erau valabile, dar constituiau un păcat! Îndeplinirea ritualurilor arăta că ei erau loiali, dar comportamentul lor dovedea că au rupt legământul.

- 5. Citește Isaia 1:16,17. Ce îi poruncește Domnul poporului Său să facă? Cum se potrivesc aceste versete cu ceea ce a spus Domnul Isus mai târziu, consemnat în Matei 23:23-28?**

Ce mesaj putem găsi pentru noi în textele acestea și în contextul lor?

6. Citește de mai multe ori versetul (dar și versetele dinainte pentru a înțelege contextul) și scrie ce crezi tu că vrea Domnul să spună aici.

Isaia 1:18 _____

Dumnezeu a adus dovezi evidente că iudeii erau vinovați de încălcarea legământului (Isaia 1:2-15) și a făcut apel la ei în vederea unei reforme (vers. 16,17). Apelul acesta sugerează că există speranță. Ce sens ar avea să îl îndemni pe un criminal condamnat la moarte să-și schimbe căile? Cum poate un condamnat la moarte să-l ocrotească pe cel asuprit, să facă dreptate orfanului și să o apere pe văduvă? Dar, când Dumnezeu spune: „Veniți totuși să ne judecăm” (vers. 18), încă putem vedea cum Domnul dorește să stea de vorbă cu copiii Lui, cum caută încă să-i determine să se pocăiască și să se întoarcă de la căile lor rele, indiferent cât de căzuți erau.

Domnul spune: „De vor fi *păcatele voastre ... roșii ca purpura, se vor face albe...*” De ce sunt păcatele roșii? Roșul este culoarea „sângelui” (vina sângelui) de pe mâinile vinovaților (Isaia 1:15). Prin contrast, albul este culoarea purității, a nevinovăției. Dumnezeu Se oferă să-i schimbe. Același limbaj a folosit și împăratul David când a strigat către Domnul să-l ierte de păcatul lui de a o fi luat pe Bat-Șeba și de a-l fi omorât pe bărbatul ei (Psalmii 51:7,14). În Isaia 1:18, judecata lui Dumnezeu este o ofertă de iertare pentru poporul Său!

7. Ce legătură este între iertarea oferită de Domnul și schimbarea lor?

Isaia 1:18 _____

Isaia 44:22 _____

Înțelegem acum de ce cuvintele de avertizare sunt atât de aspre. Domnul nu își leapădă poporul, ci vrea să-l aducă înapoi la Sine. Oferta Sa de iertare este argumentul cel mai puternic în favoarea apelului Său către popor de a se curăți de păcate (Isaia 1:16,17). Iertarea Sa face posibilă transformarea lor prin puterea Lui. Aici vedem semintele „noului legământ” profetizat în Ieremia 31:31-34, în care iertarea este temelia unei relații cu Dumnezeu în virtutea unei inimi noi. Pornim cu o datorie pe care niciodată nu o vom putea plăti. Dar, din starea smerită de recunoaștere a nevoii noastre de iertare, vom fi gata să acceptăm tot vrea Dumnezeu să ne dea.

8. Ce temă apare în versetele de mai jos, care se regăsește în toată Biblia?Isaia 1:19-31 _____

Observă structura logică din Isaia 1:19,20. *Dacă* alege să fie ascultător de Dumnezeu, poporul va mânca cele mai bune roade ale țării (vers. 19). Prin contrast, *dacă* refuză oferta Sa de iertare și restaurare și se răzvrătește împotriva Lui, Iuda va fi înghițit de sabie (vers. 20). Alegerea este a omului. Așadar, aceste versete conțin o binecuvântare și un blestem condiționate.

Isaia 1 repetă și aplică cuvintele consemnate de Moise în Deuteronomul 30:19,20, în vremea când a fost făcut legământul cu poporul lui Israel.

9. Gândește-te la cuvintele lui Moise care spune că nu există cale de mijloc. De ce există doar o singură opțiune pentru noi? De ce nu poate fi niciun fel de compromis?

Cuvintele acestea sunt o sinteză a seriei de avertizări, binecuvântări și blesteme care finalizează instituirea legământului din Deuteronomul 27 – 30 (compară cu Leviticul 26). Acest legământ conține elemente legate de (1) aducerea-aminte a ceea ce făcuse Dumnezeu pentru ei; (2) condiții (porunci) care să fie păzite pentru ca legământul să fie păstrat; (3) trimitere la martori și (4) binecuvântări și blesteme care să îi avertizeze pe oameni despre ce urma să se întâmple dacă încălcau condițiile legământului.

Cercetătorii au descoperit că aceste elementele apar în aceeași ordine în tratatele politice ale altor popoarelor ale vremii, precum hitiții. Așadar, în legământul Său cu israeliții, Dumnezeu a folosit o variantă pe care o puteau înțelege și care trebuia să le întipărească puternic în minte natura și consecințele relației în care alegeau să intre. Avantajele legământului erau uimitoare, dar, dacă Israel încălca înțelegerea, era mai rău pentru el decât oricând.

În umblarea ta cu Dumnezeu, au fost situații în care te-ai bucurat sau ai suferit consecințele alegerilor tale?

10. Citește cântarea din Isaia 5:1-7. Care este semnificația acestei pilde?

Dumnezeu explică înțelesul pildei doar la sfârșit, în versetul 7. Cu ajutorul pildei, El îi ajută pe oameni să privească la ei înșiși în mod obiectiv ca să-și recunoască adevărata lor stare. Dumnezeu a folosit în mod eficient această abordare cu împăratul David (2 Samuel 12:1-13). Numind această cântare „cântarea de dragoste”, Dumnezeu descoperă de la bun început care este motivația Lui față de popor. Relația Sa cu israeliții își are originea în caracterul Său, care este dragoste (1 Ioan 4:8). El așteaptă, în schimb, un răspuns al dragostei. Dar, în loc de „struguri buni”, are parte de „struguri sălbatici”, care, în ebraică înseamnă „lucruri care miros urât”.

11. Ce vrea să spună Domnul prin cuvintele din versetul 4?

Când noi păcătuim, Dumnezeu nu ne desparte imediat de El, retrăgându-și ocrotirea și nimicindu-ne. Cu răbdare, El ne mai dă o șansă să fim iertați (2 Petru 3:9). El nu-l îndeapărtează pe niciun om care răspunde mesajului Său, ci face apel atâta timp cât mai este speranță că va primi un răspuns. El nu Se împacă imediat cu refuzul nostru, pentru că știe că suntem neștiutori și amăgiți de păcat. Dar, dacă nu ajunge nicăieri cu noi, El acceptă alegerea noastră și ne lasă să rămânem pe calea pe care am ales să fim (Apocalipsa 22:11).

Dacă respingem în mod repetat apelurile lui Dumnezeu făcute prin Duhul Sfânt, putem ajunge la un punct fără întoarcere (Matei 12:31,32). Este periculos să-l întoarcem spatele lui Dumnezeu (Evrei 6:4-6). El nu poate să facă mai mult, pentru că ne respectă libertatea de a alege.

Gândește-te la textul din Isaia 5:4, în lumina crucii. Cum poate jertfa de la cruce să ne întărească siguranța mântuirii și cum ne poate motiva să ne pocăim și să ne schimbăm căile?

Referindu-se la Isaia 1:4, Ellen G. White a scris: „Pretinsul popor al lui Dumnezeu se despărțise de El, își pierduse înțelepciunea și își pervertise mințile. Acești oameni nu puteau să vadă mai departe, pentru că uitaseră că fuseseră curățați de vechile lor păcate. Ei au umblat fără liniște și fără nicio țintă în întuneric, căutând să șteargă din mintea lor amintirea libertății, a siguranței și a fericirii din starea lor de dinainte. S-au afundat în tot felul de nebunii obraznice și nesăbuite, s-au împotrivit providenței lui Dumnezeu și au adâncit vina care era deja asupra lor. Ei au luat aminte la învinuirile lui Satana împotriva caracterului divin și L-au reprezentat pe Dumnezeu ca fiind nemilos și neiertător.” – *CBAZS*, vol. 4, p. 1137

Rezumat: Când copiii lui Dumnezeu Îl uită și iau binecuvântările Lui ca pe un lucru care li se cuvine, Dumnezeu le reamintește că sunt răspunzători față de legământul încheiat cu El. Plin de milă, El le arată starea lor, îi avertizează de consecințele dezastruoase ale abandonării ocrotirii Sale și îi îndeamnă să Îl lase să-i vindece și să le curățească inima.

Studiu la rând¹:

Plângeri 2 – Ezechiel 3

Evangelizare, subcapitolul „În teritorii noi”

1. Despre a cui rană se spune că este „mare ca marea”?

2. Ce anume n-ar fi crezut niciunul dintre locuitorii lumii?

3. Care sunt cele trei metafore prin care sunt descriși copiii lui Israel, la care era trimis profetul?

4. Ce stare sufletească avea profetul atunci când spune că l-a răpit Duhul?

5. Unde erau folosite, până la epuizare, resursele pastorale?

¹ Întrebările sunt alcătuite pentru stimularea lecturării zilnice a Bibliei și a scrierilor lui Ellen G. White, și nu în mod necesar pentru aprofundarea anumitor subiecte.

Pasaj biblic în studiu: Isaia 1, 5

I. Privire generală

Primele cinci capitole din Isaia alcătuiesc secțiunea introductivă a cărții. Ea descrie nu doar starea decăzută a societății israelite în general, ci și starea ei spirituală. Accentul principal al cărții cade pe starea spirituală a poporului Israel. Religia copiilor lui Dumnezeu este coruptă.

Mai există speranță într-o astfel de stare? Da, mai există. Acesta este motivul pentru care unii numesc cartea lui Isaia „Evanghelia Vechiului Testament”. Isaia 2:2 este o mărturie a faptului că Domnul „l-a crescut” pe poporul Lui: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea.” În Isaia 5 este descrisă grija lui Dumnezeu pentru copiii Lui prin limbajul figurativ al viței: „l-a săpat pământul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-l facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici [...]. Ce aş mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?” (Isaia 5:2,4).

Datorită caracterului Său iubitor, Dumnezeu nu vrea să-l nimicească pe poporul Lui. Prin profetul Osea, care a fost contemporan cu Isaia, Dumnezeu descrie chinul și zbciumul pe care le simte cu privire la starea în care poporul Lui alunecase de atâtea ori: „Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!” (Osea 11:8). Dumnezeu va mai face încă un efort ca să-și aducă poporul înapoi la Sine. Solia Lui îi face cunoscută lui Israel starea lui de păcătoșenie. El continuă îndeosebi să facă apel la poporul Lui să se întoarcă la El. De aceea spune: „Domnul vorbește” (Isaia 1:2). Având în vedere aceste lucruri, în studiul din această săptămână vom analiza trei subiecte principale: (1) Declarația: „Domnul vorbește”, (2) Tema: „Un neam păcătos” și (3) Invitația: „Veniți totuși [...]”. De veți voi [...]” (Isaia 1:18,19).

II. Comentariu

„Domnul vorbește”

În Isaia 1:1 se precizează că vedenia este despre Iuda și Ierusalim. Dar, prin faptul că folosește expresia: „Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule” (vers. 2), Isaia sugerează că mesajul se adresează unei audiențe mai mari. În calitate de cititori, trebuie să fim conștienți de faptul că destinatarul principal a acestei cărți profetice este poporul care a trăit în vremea lui Iuda, dar și că mesajul

cărții lui Isaia trece cu mult dincolo de timpul și spațiul în care a fost scris și dincolo de cei cărora le-a fost destinat inițial.

Isaia folosește de multe ori expresia „Domnul vorbește” sau altele asemănătoare. Profețiile din cartea lui sunt relevante, deoarece sunt solii venite din partea Domnului, căci „Domnul vorbește”. Această idee este subliniată încă din primul capitol al cărții sub diferite forme: „Domnul vorbește” (vers. 2), „Ascultați Cuvântul Domnului” (vers. 10), „zice Domnul” (vers. 18), „gura Domnului a vorbit” (vers. 20) și „iată ce zice [...] Puternicul lui Israel” (vers. 24). Autorul vrea să fie clar faptul că vedeniile vin de la Domnul. Cu alte cuvinte, el a primit o vedenie pentru că Dumnezeu i-a dat-o.

Cum este prezentat în carte Dumnezeu? Tema mesajului este Domnul. Obiectul principal este poporul Lui din perioada scrierilor lui Isaia, cu implicația clară că solia îi include pe toți copiii lui Dumnezeu, din toate timpurile – solie care ajunge până la rămășița din timpul sfârșitului. Dumnezeul lui Isaia este descris în mult feluri în acest capitol. El este Domnul, Cel Sfânt. Interesant este că, prima dată când se referă la Dumnezeu, autorul folosește expresia *lehova* (*Yahwe*), care este expresia cel mai des folosită cu referire la Dumnezeu în întreaga carte. *lehova* este Dumnezeul care există prin Sine Însuși. Numele *lehova* descoperă nu doar existența veșnică a lui Dumnezeu, ci și legătura Sa de legământ cu poporul Lui. În versetul 10, Isaia îl prezintă pe Dumnezeu ca „Elohim”, Dumnezeul transcendent, Suveranul universului. Uneori, Dumnezeu folosește combinația „Domnul Dumnezeu” (Isaia 61:1). O altă referire deosebită la Dumnezeu în acest capitol este „Sfântul lui Israel” (Isaia 1:4), un titlu care este specific scrierilor lui Isaia (apare de 25 de ori).

Un neam păcătos

Cartea lui Isaia este explicită cu privire la situația poporului lui Dumnezeu în timpul acela. Isaia evocă grija iubitoare a Domnului față de poporul Lui: „Am hrănit și am crescut niște copii” (Isaia 1:4). Cu toate acestea, Iuda uită de dragostea plină de credincioșie a lui Dumnezeu, de aceea Domnul spune: „ei s-au răsculat împotriva Mea” (vers. 2 u.p.). Cum este redată experiența păcatului în această secțiune? În limba ebraică există câțiva termeni prin care este exprimată ideea de păcat. Acest studiu trece în revistă, pe scurt, principalele cuvinte pentru „păcat” din primul capitol.

În Isaia 1:2 se folosește expresia ebraică *pasha* pentru a descrie actul păcatului. Această expresie este redată prin verbul „s-au răsculat” – „s-au răsculat împotriva Mea”. Termenul acesta are conotația de „revoltă”. Alte semnificații sunt următoarele: „a o rupe cu” sau „a fi necredincios” (vezi Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*,

vol. 3, p. 981). Cu alte cuvinte, cuvântul descrie o relație ruptă. Deși acest termen este interpretat de cele mai multe ori ca desemnând un act de rebeliune, în Biblia ebraică actul acesta este considerat un comportament infracțional.

Un alt termen pentru păcat apare în versetul 4. Dacă este pus alături de cuvântul „popor”, poate fi tradus ca „popor păcătos”, așa cum găsim în versiunea Cornilescu. În cazul acesta, termenul are valoare verbală și semnificația de bază este de „a rata ținta”, „a greși, a fi de vină”, „a ofensa (prin gesturi sau din punct de vedere moral)”, „a comite un păcat” și „a fi vinovat” (vezi William L. Holladay, *A Concise Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, p. 100). Iuda este un neam păcătos pentru că nu a respectat legământul cu Domnul, a făcut ce este greșit, L-a ofensat pe Domnul, astfel că cetățenii lui sunt vinovați înaintea Domnului.

Propoziția paralelă cu expresia „neam păcătos”, care se găsește la începutul versetului 4, este tradusă prin „popor încărcat de fărădelegi”. Termenul ebraic tradus prin „fărădelege” descrie „o activitate rea sau greșită”, o ofensă care poate fi adusă în mod conștient sau intenționat (*Ibidem*, p. 268). La fel ca în cazul cuvântului precedent, și acesta descrie o faptă care nu este corectă.

A doua parte a pasajului din Isaia 1:4 descrie starea copiilor lui Israel: ei s-au comportat ca niște „stricați”; ei sunt „stricați”. Cauza poate fi găsită în următorul verset: „Au părăsit pe Domnul, [...] I-au întors spatele.” Aici, păcatul este descris ca un act de părăsire a Domnului și aduce cu sine răzvrătire, un comportament rău, fapte rele și vinovăție. În versetul 3 este folosită o descriere uimitoare pentru a sintetiza această ultimă noțiune în raport cu poporul lui Dumnezeu din timpul acela: „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului, dar Israel nu Mă cunoaște.” Situația poporului Israel este gravă și din punct de vedere al gândirii logice. Totuși, Domnul încearcă din nou să îi caute pe copiii Lui. Acesta este fundamentul afirmației Lui: „Veniți totuși să ne judecăm” (vers. 18).

„Veniți totuși [...]. De veți voi [...].”

Poporul lui Israel i-au fost create toate condițiile pentru a deveni o națiune măreață. Cu toate acestea, acum, copiii lui Israel se pot compara doar cu Sodoma și Gomora (vers. 10). Dar Domnul poate să facă minunea necesară pentru a-i reabilita. În versetul 25, El promite: „Îmi voi întinde mâna împotriva ta, îți voi topi zgura cum o topește leșia, toate părțile de plumb le voi depărta din tine” (în engl.: „Îmi voi întoarce mâna împotriva ta, îți voi curăța zgura și voi îndepărta toate impuritățile tale”).

Calea de întoarcere la Dumnezeu începe cu un apel către iudei ca să-și vadă starea. În primul rând, viața lor este contaminată de păcat. Domnul spune: „Tot

capul e bolnav și toată inima suferă. Din tălpi și până-n creștet, nimic nu este sănătos” (vers. 5,6). Cealaltă mare problemă este religia falsă. Ritualismul a înlocuit adevărata închinare (vers. 11-14). Aceste circumstanțe încurajează nedreptatea printre oameni și aduce pustiirea în țară (vers. 7,17).

După ce îi roagă stăruitor pe copiii Lui să-și recunoască starea, Domnul face apel la ei: „Veniți acum să ne judecăm” (vers. 18). Expresia „să ne judecăm” provine dintr-un verb ebraic ce implică noțiunea de dispută legală. Ambele părți aflate în litigiu, Iehova și poporul, pot să-și prezinte una alteia doleanțele în cadrul unei discuții. Expresia mai sugerează și ideea de a se descoperi că cineva are dreptate (vezi Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, *op. cit.*, vol. 1, p. 134). Cu alte cuvinte, Dumnezeu Își cheamă poporul să se apere. Dar cum poate fi posibil așa ceva pentru un astfel de neam păcătos? Domnul oferă soluția: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (vers. 18). Adică, Dumnezeul pe care Îl prezintă Isaia în primul capitol al cărții este singurul care poate să-l curețe și să-l apere pe poporul Lui. Mica, un alt profet contemporan cu Isaia, se minunează: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale?” (Mica 7:18). Totuși, acest dar al iertării poate fi acceptat sau respins. Așadar, după oferta din Isaia 1:18, Domnul arată că este posibilă o viață nouă doar „de veți voi” (Isaia 1:19). De aceea, mesajul parabolei care urmează în Isaia 5 poate fi mai bine înțeles în acest context: „«Acum, dar», zice Domnul, «locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce așa mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?»” (Isaia 5:3,4).

III. Aplicație

1. Primul subiect pe care l-am abordat în acest studiu este legat de Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. În Biblie, „avem cuvântul prorociei făcut și mai tare” (2 Petru 1:19). Așadar, când studiem Biblia, nu studiem o carte obișnuită, ci Cuvântul revelat al lui Dumnezeu, rostit de El.

- Este încă relevant pentru tine ce a spus Domnul prin profeții Lui?
- Cum îți stabilește Biblia identitatea de copil al lui Dumnezeu?
- Potrivit cu ceea ce citești în Biblie, ce trăsături ale lui Dumnezeu îți influențează cel mai mult viața?

2. Al doilea subiect a fost experiența păcatului lui Israel, poporul lui Dumnezeu. Păcatul nu este doar o acțiune greșită, ci poate fi și un gând, ca acela de a ne împotrivi autorității Domnului în viața noastră sau un act de răzvrățire interioară. Poporul Israel se confruntă cu păcatul în două direcții: (1) păcatul

care îi aruncă pe oameni în cele mai rele acte de nelegiuire și (2) păcatul care îi conduce pe oameni la o experiență religioasă formală, lipsită de harul salvator. Astfel, religia lor este doar o religie de paradă, sau de aparență – aparent vie, vie doar pe dinafară, dar moartă pe dinăuntru.

- Cum putem recunoaște când experiența noastră religioasă se transformă în formalism?

3. În raport cu iertarea Sa, Isaia îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind interesat de restaurarea poporului Său. Dumnezeu este doritor să ne ierte și să ne răscumpere, iar pocăința este o parte a procesului (vers. 27). Mai mult, avem doar două opțiuni: să ascultăm sau să respingem glasul Său (vers. 19,20). Invitația Sa nu s-a schimbat de-a lungul veacurilor: „Veniți totuși să ne judecăm” (vers. 18).

- Ești dispus să-I permiți lui Dumnezeu să-Și facă lucrarea de restaurare în viața ta? Dacă nu, ce poți face ca să fii gata să te Întâlnești cu El?